Sportivii austrieci vor avea numai de învățat

declară dl. EDGAR FRIED, secretarul Comitetului Olimpic Austriac

Cu toate că pînă la începerea Jocurilor Olimpice au mai rămas două luni, febra olimpică se face tot mai mult simțită și în Austria. În ultimul timp s-a înregistrat o adevărată ploaie de recorduri (în special la atletism) și tot mai multe standarduri olimpice au fost realizate de candidații pentru J.O. Aceasta este, de altfel, și explicația faptului că lotul sportivilor austrieci a fost majorat de la 20 la 40 și este încă posibilă o creștere a acestuia. Delegația Austriei va fi, totuși, foarte mică. Dar, nu trebuie să uităm că Austria nu a fost niciînd o forță, nici prin participare și, mai ales, prin rezultate, la Jocurile Olimpice de vară, așa cum este, de pildă, la J.O. de iarnă unde schiorii alpini dețin rolul primei viori.

Spre deosebire de Jocurile de la Tokio, la Ciudad de Mexico, misiunea sportivilor austrieci (ca, de altfel, și a tuturor celorlalți sportivi) va fi cu mult mai dificilă. Motivele? Aclimatizarea și o concurență mai mare în condițiile creșterii incontestabile a performanțelor mondiale. Totuși, la cîteva discipline există șanse ca sportivii austrieci să se claseze printre fruntași. Ba, mai mult, cu puțin noroc, cîțiva dintre ei ar putea chiar să urce pe podiumul premianților. Mă gîndesc, în primul rînd, la spadasinii **Rudolf Trost** și **Roland Losert**, considerați și astăzi între primii șase din lume. Pe echipe, Austria deține locul al 7-lea după U.R.S.S., Franța, Ungaria, Suedia, Polonia și Italia.

O valoare absolută pe plan internațional o are Austria și la yachting prin sportivii **Hubert Raudaschl, Karl Geiger** și **Werner Fischer**, ca și la canotaj prin **Dieter Losert-Dieter Ebner** (la dublu) și **Manfred Krausbar** (la schif-simplu). Posibilități pentru cucerirea unei medalii o are și săritoarea de la trambulină **Ingeborg Pertmayr**, ca și echipajul de caiac 4 **(Günther Pfaff, Gerhard Seibold, Helmuth Heidiger** și **Kurt Lindlgruber)** clasat pe locuri fruntașe la ultimele mari regate internaționale. La atletism, deși au fost realizate numeroase standarduri de participare (baremurile fixate de federația austriacă sînt însă destul de mici față de actualele cerințe internaționale) numai două atlete au reale șanse de a opta pentru vreo medalie. Este vorba de **Eva Janko** (58,20 m — în acest an la suliță) și de **Ilona Gusenbauer** (1,77 m la înălțime, obținut recent la memorialul Rosicky). Pentru locurile 5—10, concurează decatloniștii **Horst Mandl, Gert Herunter** și **Walter Diesl** despre care Fred Kudu, antrenorul lui Rein Aun a avut numai cuvinte de laudă. Dintre boxeri se detașează semimijlociul **Rainer Salzburger**, învingător în turneul organizat de ziarul „Volksstimme", în fața polonezului Skowronski și a maghiarului Kovses.

Echipaje valoroase la un concurs internațional desfășurat pe Rubringer Stausee (Austria). De la stînga la dreapta: Lange (R.D.G.) Pfaff—Heubusch (Austria) și Vernescu—Sciotnic (România).

Într-o discuție purtată cu dl. EDGAR FRIED, secretarul Comitetului Olimpic Austriac, acesta mi-a declarat că Austria nu are, din punct de vedere teoretic, șanse prea mari la această Olimpiadă. „**Important** — a declarat dl. Fried — **este faptul ca, în întrecerea cu cei mai buni din lume, sportivii austrieci să-și îmbunătățească rezultatele. Astăzi, performanțele au ajuns atît de mari încît pentru a le putea obține este necesar un contact permanent cu cei mai buni. La Ciudad de Mexico, schimbul de experiență va fi pentru toți participanții pe prim plan. Sînt convins că sportivii austrieci — indiferent de rezultatele lor — vor avea numai de învățat. Acesta și este principalul obiectiv al micii noastre delegații olimpice".**

Kurt CASTKA

ANCA GROZA, GYONGI SOVAGO ȘI LIVIU COPCEALĂU — CAMPIONI DE JUNIORI!

(Urmare din pag. 1)

(Șc. Sp. Reșița) 66,9, E. Schuller (Șc. Sp. 2) 67,2, G. Gonos (C.S.U. Cluj) 67,5; **100 m liber** (b): C. KOKAI (C.S.M. Cluj) 59,1, E. Hegedus (C.S.M. Cluj) 59,9; **200 m mixt** (f): M. HORVATH (Șc. Sp. Reșița) 2:49,4; **200 m mixt** (b): VL. BELEA (Șc. Sp. 2) 2:26,6; **100 m bras** (f): G. MANAFU (Șc. Sp. Galați) 1:22,3, E. Silianu (Steaua) 1:24,0; **100 m bras** (b): R. DIACONESCU (Șc. Sp. 2) 1:16,3, Gh. Pop (Rapid) 1:16,9; **4x200 m liber** (f): ȘC. SP. 2 10:36,4; JUNIORI II — **100 m liber** (f): G. SOVAGO (C.S.M. Cluj) 69,3, C. Cehanzuc (Șc. Sp. 2) 70,5, M. Stanciu (Șc. Sp. Reșița) 70,9; **100 m liber** (b): I. MICLĂUȘ (Șc. Sp. Sibiu) 59,4, Z. Oprițescu (C.S.M. Cluj) 59,5, S. Cosmescu (Steaua) 59,8; **200 m mixt** (f): A. GROZA **(Dinamo) 2:46,3 — record** fete, L. Radu (Dinamo) 2:50,8, A. Anton (Dinamo) 2:52,2; **200 m mixt** (b): L. COPCEALĂU **(Dinamo) 2:29,7 — rec.** băieți, D. Turcanu (Șc. Sp. 2) 2:29,7, A. Preda (Șc. Sp. 1) 2:33,6; **100 m bras** (f): C. VÎJEU (Viitorul) 1:24,6, L. Burlacu (Dinamo) 1:24,9, A. Mihăescu (Dinamo) 1:24,9; **100 m bras** (b): D. PĂSĂRIN (Șc. Sp. 1) 1:16,5, E. Hempel (Șc. Sp. 2) 1:16,7, I. Vlad (C.S.M. Cluj) 1:17,5. Concursul continuă astăzi, de la ora 10 (serii) și ora 18 (finale), la bazinul Dinamo.

(XXV) ÎN AVAL DE CAPIDAVA

(Urmare din pag. 1)

pentru care am dat înapoi călătoria noastră cu patruzeci de kilometri.

Lucrurile fiind însă spuse, putem reveni în preajma giurgenilor. Ici și colo vedem ziduri pierdute printre dealuri, dar nu le putem identifica. Axiopolis e mult în urma noastră, am trecut și de Capidava. Dar nici un indicator nu ne cheamă pe mal, nu ne îndeamnă să oprim. Cetățile pe jumătate dezgropate continuă să-și doarmă somnul de veci în conștiința contemporanilor.

Giurgenii apar aproape mirifici în lumina cețoasă și roșietică a amurgului. Și imaginea lor e însoțită de o fata-morgana proprie deșerturilor — prin fața noastră trec pe apă turisme. Ele se scurg fără zgomot, fantomatic, deasupra unui fluviu înghețat.

Sînt necesare cîteva minute pentru a înțelege — nu mai văzusem niciodată podul de pontoane de la Vadul-Oii.

Vislim de-a lungul lui, către malul drept, și lăsînd barca în paza marinarilor pontonieri plecăm să dormim în sat. A doua zi la ora șase și jumătate trecem prin deschiderea pontonului îndreptîndu-ne spre Brăila. Malul sting e scăzut, monoton — Bărăganul. Pe cel drept cîțiva copaci încearcă să devină pădure, ceea ce le reușește după cîțiva kilometri.

Dar sfincșii de piatră nu-și mai scot labele pe țărm. Ei s-au retras către răsărit, peste brațul Măcinului, în Dobrogea.

Și aici, între malurile de argilă, fără apărare, Dunărea sfîșie uscatul, împărțindu-se în brațe largi — fiecare cît un fluviu: Cremenea, Stanca, Posca, Xaleia, creînd insule și ostroave ce ar putea găzdui adevărate metropole.

Iar după ostrovul Arapu începe Brăila.

MINI-ROMANUL

Jocurilor Olimpice moderne

Atletismul a stat din nou în centrul atenției generale. Americanii — care au fost întrecuți la Anvers de finlandezi — au deplasat de data asta o echipă impresionantă: 110 atleți, care au avut posibilitatea să se antreneze pe pista de 220 yarzi trasată pe puntea pachebotului „America". Greve nu s-au mai produs, cu atît mai mult cu cît americanii au fost invitați să locuiască la ... castelul Rocquencourt. Cu toate acestea, dacă reprezentanții drapelului înstelat au înregistrat cel mai mare număr de victorii, omul care a dominat competiția a fost un finlandez, fenomenalul alergător Paavo Nurmi.

Prima mare performanță n-a realizat-o însă el, ci compatriotul său Ville Ritola pe 10 000 m. Și Nurmi era înscris în această cursă dar, pînă la urmă, s-a abținut din cauza timpului nefavorabil și de teamă că nu va putea bate recordul lumii, deținut de Ritola (30:35,4). Poate simplă prudență ... Căci, în ciuda vremii rele și a faptului că — asurzit de urletele publicului entuziasmat — n-a auzit clopotul la ultimul tur, Ritola (finlandezul acesta de 27 de ani) a depășit copios recordul mondial, fără măcar a sprinta, realizînd 30:23,2.

Ediția VIII
1924 — Paris
(5 V — 27 VII)
44 țări participante
3092 concurenți
(136 femei)
20 discipline
137 probe

Furios, fără să o arate, Nurmi și-a luat o strălucită revanșă în acest singular meci mutual, nedeclarat. În aceeași zi, el cîștigă probele de 1 500 și 5 000 m — la un interval infim de numai o oră și jumătate una de alta. Nurmi prevăzuse greutatea de a-și reface forțele într-o singură oră și repetase încercarea cu sîrguință, acasă, la Abo! Ultima oară cînd o făcuse, în iunie, stabilise de fapt, în aceleași condiții (!), recordurile mondiale ale distanțelor: 3:52,6 pe 1 500 m și 14:28,2 pe 5 000 m. Un strălucit exemplu de putere și rezistență.

Pe 5 000 m a cîștigat mai greu (doar cu 2 cincimi de secundă), căci Ritola — care în ajun cîștigase proba de 3 000 m obstacole — i-a opus o dîrză rezistență. Nurmi l-a învins de două ori pe Ritola: în proba de 3 000 m pe echipe și în infernalul cros (pe 10 km) disputat pe caniculă, cu nenumărate victime ale insolației — inspirînd ziariștilor expresia „măcelul de vară de la Colombes". De altfel, după această nefericită experiență, crosul și proba de 3000 m pe echipe au fost excluse din programul olimpic, pentru a nu mai impune alergătorilor de fond eforturi prea mari, în probe prea numeroase la care sînt tentați să participe.

Firește, atleții americani s-au distins mai ales datorită ștafetelor, aruncărilor și săriturilor. În schimb, în propriile lor pasiuni — sprintul, alergările scurte — au fost învinși de englezi: doi avocați și un pastor scoțian (Abrahams, Liddel și Lowe), care au cîștigat probele de 100, 400 și 800 m. Harold Abrahams, cu 10,6 s pe 100 m, a corectat un record olimpic vechi de ... 24 de ani!

Rezultatele au fost în general bune. De pildă, numai în proba de 400 m recordul mondial a fost întrecut de 3 ori: întîi în serii de elvețianul Imbach (48 s), apoi în semifinale de americanul Fitch (47,8 s) și la urmă, în finală, de scoțianul Eric Liddel (47,6 s).

La piscina Tourelles (construită cu acest prilej și socotită și astăzi drept stadionul nautic de gală al Franței), înotătorii s-au ridicat cel puțin la nivelul atleților: ei au întrecut toate recordurile olimpice și șase recorduri mondiale. Johnny Weissmüller l-a detronat pe prestigiosul Kahanamoku cîștigînd trei titluri (100 m în 59 s, 400 m în 5:04,2 și ștafeta de 4×200 m). Surorinzător, echipa Franței cîștigă turneul de polo pe apă.

Tenisul este prezent pentru ultima oară la Jocurile Olimpice. Lipsesc marii campioni: Tilden și chiar Suzanne Lenglen și devenise limpede că tenismanii care colindă lumea, multe luni pe an, în „turnee", nu pot fi ... amatori. Și apoi, noua Meccă a tenisului, Wimbledon, întrecea în interes și importanță orice altă competiție a sportului alb...

La haltere se folosesc încă cinci „mișcări" pentru stabilirea învingătorului. Iubitorii acestui sport vor fi însă tare dezamăgiți aflînd că la cele 3 stiluri clasice, „cel mai tare om din lume" în 1924 totaliza abia 342,5 kg, adică mai puțin decît recordul mondial de astăzi la categoria ... cea mai ușoară (categoria 56 kg)!

Boxul a dat loc unor întîlniri dramatice. În finala categoriei pană s-au întîlnit doi americani: Jackie Fields și Joseph Salas. Amîndoi din Los Angeles, colegi de clasă din copilărie, făceau parte din același club și aveau același antrenor. Au luptat cu furie și sîngerau amîndoi abundent cînd s-a pronunțat victoria lui Fields (devenit mai tîrziu campion mondial profesionist la categoria semimijlocie). De atunci s-a interzis înscrierea mai multor boxeri dintr-o țară la aceeași categorie.

La scrimă, un nou Nedo Nadi. Dar de data aceasta francez, de 36 de ani, Roger Ducret, care, scriindu-și zilnic cronica sportivă, a reușit să cucerească și trei medalii de aur și două de argint.

Caracteristica generală a ediției din 1924 este pregătirea de „stele" pentru competițiile-spectacol. Nici o ediție nu va oferi sportului profesionist atîtea vedete. Campionii olimpici pierd (uneori fără voia lor) calitatea de amatori, cum s-a întîmplat în anii următori cu Nurmi, sprinterul american Paddock, Weissmüller, ciclistul danez Willy Falck-Hansen, tenismanul francez Cochet, mai mulți boxeri și lupători și desigur Sonja Henie, despre care Avery Brundage spunea: „ea a dat semnalul de pornire în problema profesionismului printre campionii olimpici!"

Pentru prima oară, în cadrul ceremoniei de închidere, se înalță pe catarge trei drapele: cel al Greciei, al Franței și al Olandei, în timp ce răsună imnurile celor trei țări. Se onorează astfel elenismul, Jocurile terminate și Jocurile viitoare.

Pentru prima oară la întreceri participă o delegație de sportivi români. Echipa de rugby obține chiar medalia de bronz într-un turneu de trei echipe. Echipa de fotbal este eliminată din primul tur (0—6 cu Olanda). Nici la tir sau la tenis sportivii noștri nu obțin rezultate mai bune.

Victor BĂNCIULESCU

SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

Paavo Nurmi

Martor ocular

Iată cum ne povestește astăzi, deplasarea la Paris a echipei de rugby a României, arhitectul bucureștean SOARE STERIAN:

„Eram o mină de elevi și de studenți, pripășiți prin cele cîteva cluburi de rugby din Capitală, îndrăgostiți de acest joc și deci gata de sacrificiu. Cheltuielile de deplasare, ca și costul echipamentului le-am suportat în cea mai mare parte noi înșine. Călătoria de patru zile înspre Paris am făcut-o pe băncile tari ale clasei a III-a, iar începînd din Italia, în picioare pe culoar, într-un tren ticsit de emigranți. Important e totuși ca am participat și că ne-am întors cu medalii olimpice. Astăzi, cînd urmărim succesele rugbyului nostru, noi, cei din generația veche, sîntem mîndri, căci știm că aceasta se datorește, în parte, și tradiției rugbystice pe care noi am creat-o în țară".

San Pellegrino — o piatră de încercare trecută cu succes!

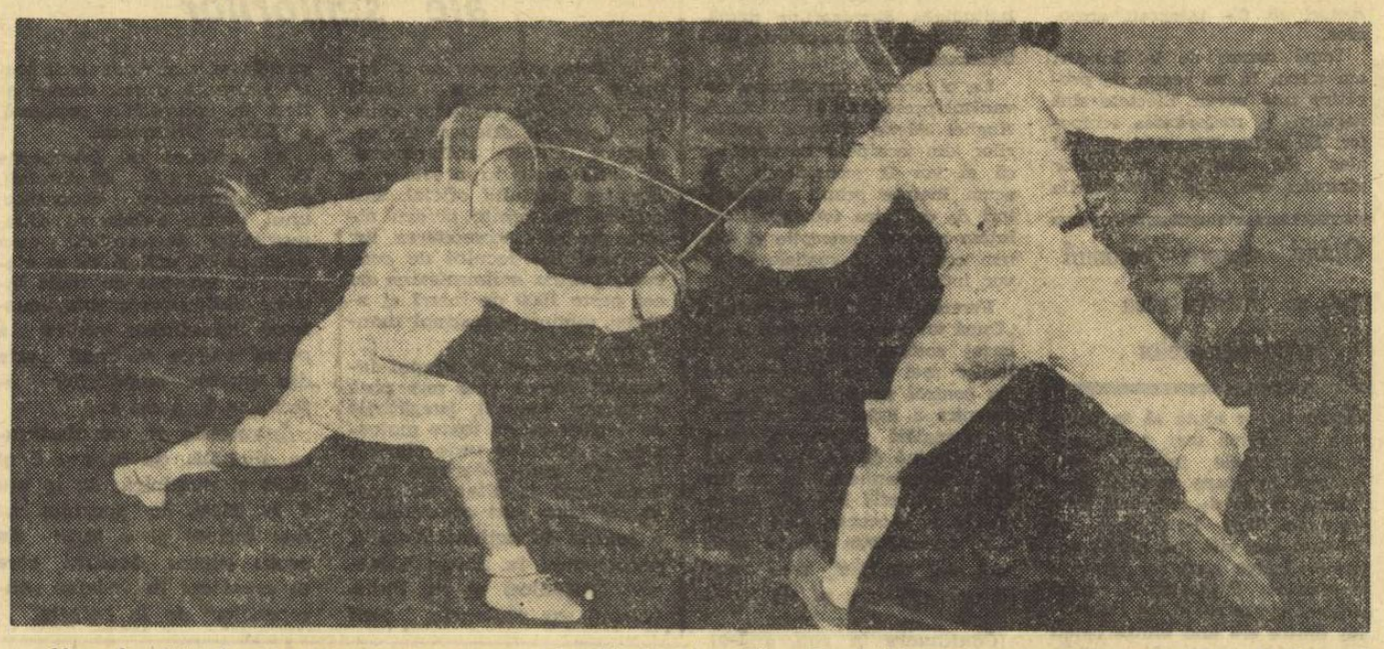

Gheorghe Cristof — în stînga — component al echipei de spadă a României, care s-a remarcat printr-o serie de mult comentate victorii, în special la Allaiman, ocupantul locului I în clasamentul individual și la Nemere, fost campion mondial (Paris, 1965). Foto: B. Vasile

La San Pellegrino, într-o companie dintre cele mai selecte, echipa de spadă a României a fost la un pas de a înregistra două surprize de proporții: victorie atît la reprezentativa Italiei cît și la cea a Franței. Adică, la două formații situate printre fruntașe pe glob, Italia fiind campioană mondială sau olimpică de 16 ori, iar Franța de 13 ori! Mai ales meciul cu Franța s-a aflat, către finalul lui, sub semnul unei dominări autoritare a spadasinilor români, ceea ce a provocat o veritabilă senzație în rîndurile specialiștilor aflați la competiție. De altfel, ei au ținut să felicite pe antrenorul echipei, Constantin Ciocîrlie, precum și pe trăgătorii care s-au impus în mod deosebit, Nicolae Marinescu și Ștefan Moldanschi.

Cu alte cuvinte spadasinii noștri fruntași încep să iasă din anonimat. După ani de zile de căutări, de rezultate privite cu destul scepticism, iată că acum echipa se dovedește capabilă să se afirme, chiar și în fața unor adversari redutabili. Criza de personalitate prin care au trecut unii dintre specialiștii la această probă (în frunte chiar cu campionul țării, Ștefan Moldanschi) este evident depășită. Faptul că spadasinii noștri au ajuns să abordeze fiecare asalt de la egal la egal cu adversari de talie mondială (Saccaro, Boissier, Allaiman etc.) și în multe cazuri să obțină victorii asupra lor, atestă posibilitățile infinite ale sportivilor români, ne face să întrezărim într-un viitor nu prea îndepărtat perspectiva ca și trăgătorii de la spadă să ajungă pe culmile pe care se situează în prezent floreta românească.

La depășirea perioadei critice de care am amintit și-au adus contribuția nu numai spadasinii, ci și federația de resort, care, la un mod mai curajos — îndeosebi în acest an — a perfectat pentru scrimerii de la această probă un număr sporit de întreceri internaționale. Adică, a procedat cu spada aproape în aceeași manieră folosită nu de mult cu floreta masculină. Ne amintim bine, nici floretiștii români nu prea erau cunoscuți cu 5, 6 ani în urmă, România menținîndu-și faima în scrimă doar prin aportul floretistelor. Dar, creșterea volumului de competiții internaționale cu participarea trăgătorilor de floretă a dus în cele din urmă la ridicarea valorii sportivilor respectivi și la performanța de mare răsunet înregistrată anul trecut în Canada, titlul de campioană mondială. Firește, pe un asemenea drum trebuie mers și în continuare.

Comportarea mai mult decît satisfăcătoare a spadasinilor României la turneul internațional de la San Pellegrino, plusul de încredere în forțele lor de care au dat dovadă toți trăgătorii, nădăjduim să fie de bun augur. Nu peste multă vreme, în a doua decadă a acestei luni, spadasinii români — împreună cu colegii lor de la celelalte probe, floretiști, floretiste și sabreri — vor participa la cel mai important test olimpic al sezonului (de altfel și ultimul, de proporții, pînă la 12 octombrie) programat la Budapesta. Acolo, spadasinii noștri vor avea prilejul să valorifice din plin posibilitățile lor, să se afirme din nou în fața unor adversari cel puțin la fel de reputați ca și în Italia, trăgătorii din echipele Uniunii Sovietice, Ungariei și Poloniei.

S. TIBERIU

MEXICO 68

UN NOU TIP DE DOPING?

Cunoscutul aruncător suedez Rickard Bruch (19,30 m la greutate și 61,77 m la disc) avertizează în paginile ziarului „Idrottsbladet" asupra pericolului folosirii medicamentului american „Dianabol" pe bază de hormoni. Medicamentul ajută la o creștere rapidă a mușchilor, dar se pare că tendoanele și ligamentele nu se dezvoltă în aceeași măsură și nu pot suporta solicitările suplimentare apărute.

„Am dorit să-mi dezvolt rapid musculatura în vederea J.O., dar să nu faceți ca mine; genunchii nu-mi mai rezistă..." Și aflăm că o dată în plus Ricky Bruch este nevoit să-și întrerupă antrenamentele spre a se supune unui tratament la ligamentele genunchilor.

Se pare, de altfel, că mai mulți atleți americani suferă de aceeași „maladie". Russ Hodge de pildă (8230 puncte la decatlon în 1966), după un sezon (1967) complet compromis, și-a făcut reintrarea la campionatele S.U.A. din acest an: dar după a doua probă (lungimea) a suferit o nouă întindere de ligament și a fost nevoit să abandoneze competiția și o dată cu aceasta probabil și speranța de a participa la J.O...

Este aceasta o formă de dopaj? Desigur, deși încă neinterzisă. Pînă la luarea unor măsuri oficiale, avertismentul adresat de Bruch atleților este extrem de binevenit.

PESTE 70 m LA DISC?

Jay Silvester, primul atlet din lume ce a depășit oficial 60 m la disc și actualul deținător al recordului mondial cu o aruncare de 66,54 m realizată anul acesta la 30 mai, va fi oare și primul care va depăși în concursuri granița celor 70 m? Lucrul nu ne pare cu totul exclus, mai ales de cînd agențiile de presă ne-au adus știrea că la antrenamente a depășit de mai multe ori 70 m, una din aruncări (realizată în timpul unei rafale de vînt din față) măsurînd chiar... 73,76 m!

FEBRA CONCURSURILOR

Se zice — și probabil pe bună dreptate — că proba de săritură cu prăjina din cadrul viitoarelor J.O. va fi o adevărată probă-maraton, întrecînd în durată de multe ori însuși maratonul propriu-zis. În aceste condiții pregătirea fizică și cea nervoasă vor juca desigur rolul principal în obținerea victoriei. Lucrul este știut de atleți, care încearcă să-și îmbunătățească pregătirea îndeosebi la aceste capitole. Metoda aleasă de Bob Seagren (5,34 m în actualul sezon) pare însă ieșită din comun; el încearcă să participe la un număr foarte mare de concursuri... cît mai multe pe zi!

Într-una din zile, de pildă, s-a numărat printre participanții unui concurs în localitatea Eagle Rock; debutul (a ieșit din concurs ratînd la 4,87 m) ar fi fost descurajant pentru mulți atleți, dar nu pentru Seagren: peste o oră se și prezentase la o altă reuniune atletică în localitatea Claremont (situată la cîțiva km de prima); aci a obținut 5,19 m și în graba mare s-a îndreptat spre un alt orășel pentru a nu pierde o nouă întrecere; din păcate însă automobilul l-a rămas în pană în mijlocul drumului; vă închipuiți regretul său că în acea zi nu a participat decît la două concursuri...

FEMEILE, TIRUL ȘI J.O.

Pînă la actuala ediție a J.O. femeile aveau dreptul (și se foloseau de el...) de a se prezenta cot la cot cu bărbații, în aceleași probe, doar în două discipline: călăria și yahtingul. Începînd cu ediția din 1968 femeile se vor putea întrece cu bărbații la o a treia disciplină: tirul. Mulți vor fi fost sceptici cu privire la posibilitatea ca o țară să-și asume riscul de a înscrie femei în probe unde, în mod normal, s-ar părea că bărbații le vor „surclasa"; iată însă că sportiva americană Margaret Thompson se poate aproape sigur considera membră a echipei țării sale la viitoarele J.O., performanțele sale nerămînînd cu nimic în urma celor ale bărbaților; din contra! La un recent concurs la Wiesbaden cu participarea cîtorva zeci de trăgători din trei țări, fiind singura (!) femeie înscrisă în concurs, a cîștigat și a ocupat locuri fruntașe în mai multe probe. Ba mai mult: la proba de armă liberă calibru mare poziția în picioare a obținut 380 puncte, cu 4 mai mult decît recordul mondial deținut de elvețianul Hollenstein! Evoluția sa la J.O. trezește astfel un mare interes.

INTERESANT RECORD... NEOFICIAL

Sportivul Edward Hanks (S.U.A.) nu deține în mod oficial decît un rezultat de 2,13 m la înălțime, avînd în fața sa în acest an alți vreo douăzeci de connaționali. În mod neoficial însă, este... recordman mondial! De un gen mai deosebit însă: la un concurs de control (neoficial deci) al universității sale a sărit 2,245 m, față de 1,77 m cît măsoară el însuși. Cei 47,5 cm cu care și-a întrecut propria înălțime reprezintă un record printre toți săritorii lumii.

Închipuiți-vă că l-ar imita vreun săritor ce măsoară 2,00—2,05 m înălțime: recordul lui Brumel ar avea de ce „tremura"...

Dan PĂCURARIU